

& The man his song

Portretverhalen van Doetmaes

Rosanne Dijk - Bart van Uitert

Recht uit het hart

Voordat ik ga vertellen wat mijn lievelingsnummer is, moet mij eerst van het hart dat ik het mooiste, beste, leukste, grappigste en het meest unieke koor van héél Nederland heb. Ik ken geen ander koor dat zo recht uit het hart kan zingen. Het is ook het enige koor dat, in het prille begin, tijdens de oefenavonden gewoon rookte en dronk, met de bassen op hun eigen sofa, lurkend aan een dikke sigaar. Daar waar je vroeger sommige mensen zoals Anton, Johan en Piet boven het koor uit hoorde komen, klinkt het koor nu echt heel homogeen. Maar wat nog belangrijker dan zuiverheid en uit het hoofd zingen is, is dat zij zo veel lol hebben samen en zo ontzettend sociaal zijn. Iedereen wordt gezien en er wordt voor elkaar gezorgd. Het is een eer om deel uit te mogen maken van Doetmaes. Ik voel me echt 'one of the guys'.

Als mij wordt gevraagd wat mijn lievelingsnummer is om te zingen met Doetmaes, dan kan ik als dirigent niet goed kiezen. Natuurlijk kan ik zeggen 'Song for Ireland' omdat ik daarin een solo heb met Anton, en we het op menig podia maar ook begrafenissen hebben gezongen. Het is een erg beladen song waarbij ik aan onze mooie weekenden in Galway moet denken, aan ons memorabele optreden in Kinsale, en aan wat Doetmaes voor ons betekent. Maar ik heb ook warme gevoelens voor 'Loch Lomond' omdat het één van de eerste songs was wat ik meerstemmig maakte voor Doetmaes. In de eerste jaren van Doetmaes werd een meerstemmigheid vaak geboren tijdens een oefenavond. Toen ik na een paar jaar wist wat het koor aankon, heb ik dit arrangement gemaakt. Ik vind het nog steeds een mooi arrangement en het klinkt nog steeds prachtig uit al die mannenkelen.

Hetty Vrinds-Renou
dirigent Doetmaes

Een uniek portret van Doetmaes

Het idee voor dit project ontstond uit onze gezamenlijke passie voor fotografie en verhalen. Wij, Rosanne en Bart, zijn geïnspireerd door iconische fotografen zoals Stephan Vanfleteren. Met dit project willen wij Doetmaes laten zien door alle leden te portretteren. Onze aanpak draait om het vastleggen van karakter en emotie in portretten, met een persoonlijke twist.

In het totaal zijn er vier sessie geweest om de leden te portretteren. Tijdens de fotosessies moedigen we de mannen aan om hun favoriete nummer met ons te delen. Zo ontstaan de beelden die meer vertellen dan woorden alleen. De fotosessies waren een unieke ervaring, niet alleen voor ons, maar ook voor de leden. Doetmaes blijkt veel meer dan een koor; het is een broederschap. Vriendschap, saamhorigheid en een gedeelde liefde voor muziek. Het komt in alle verhalen terug. Deze nummers raken thema's als liefde, verlies en hoop en weerspiegelen vaak de persoonlijke verhalen.

Het was bijzonder om te zien hoe de muziek en hun verhalen tijdens de sessies tot leven kwamen. De koorleden vertelden openhartig over wat Doetmaes voor hen betekent: een plek waar ze zichzelf kunnen zijn, waar iedereen elkaar steunt en waar muziek een manier van leven is.

Het resultaat van dit project is dit speciale eenmalige magazine met de verhalen van Doetmaes. Elk portret en elk verhaal is een eerbetoon aan de kracht van muziek, vriendschap en verbondenheid. Dit project is een viering van wat het betekent om samen te zingen en te leven.

Wij willen de leden van Doetmaes bedanken voor de openhartige medewerking. Veel plezier met het lezen en bekijken van de verhalen.

Rosanne Dijk & Bart van Uitert

rosanne@bar-en-roos-producties.nl

bart@bar-en-roos-producties.nl

Luister naar de muziek

De favoriete nummers van de leden van Doetmaes zijn te besluisteren op een speciaal Spotify-kanaal. Scan de code en geniet.

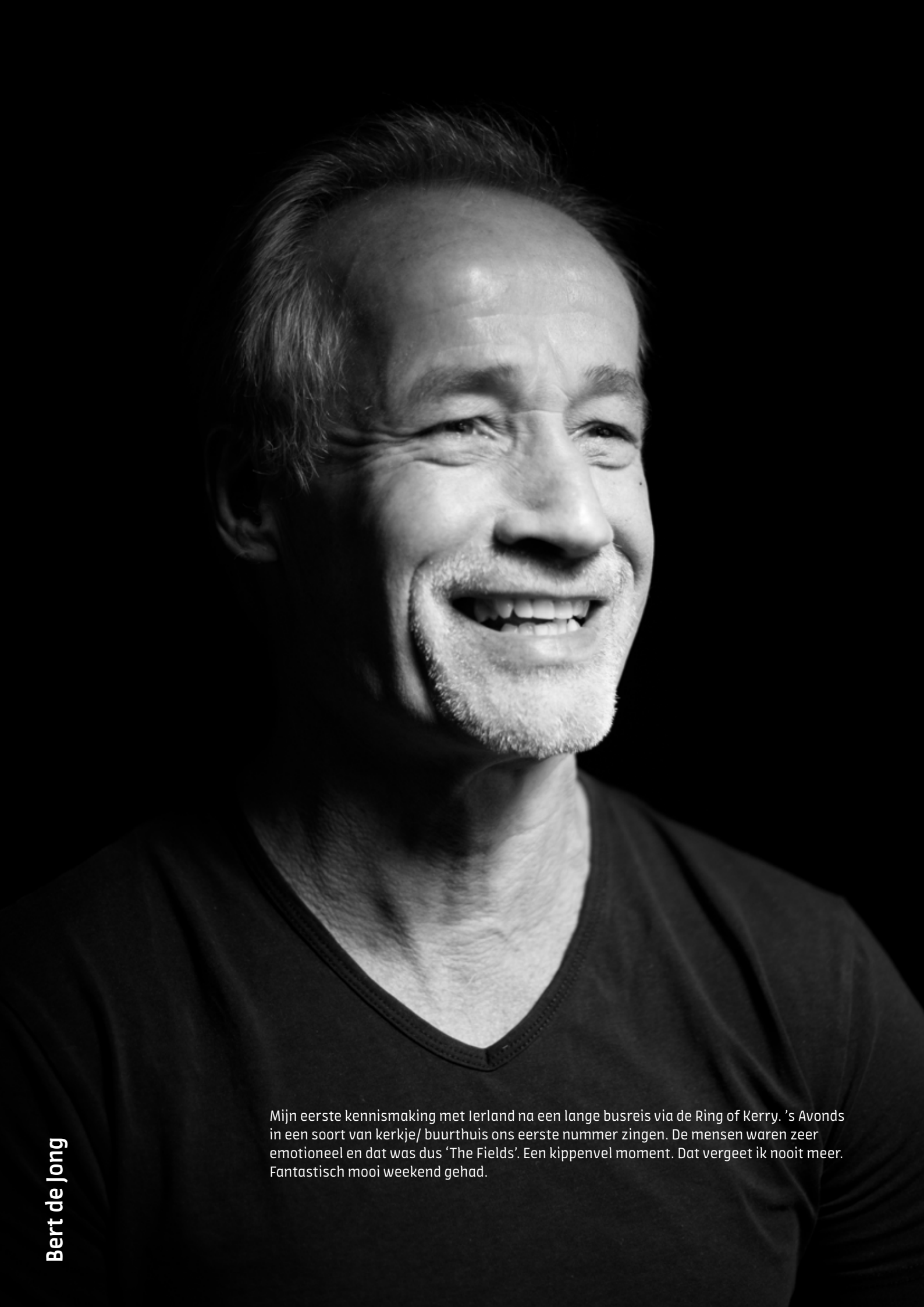
Ben Dijsselhof

De tune op het Doetmaes repertoire die ik het mooist vind is 'The Town I loved so well'. Begin tachtiger jaren hadden we in Zwolle grootschalige Ierse folkfestivals. Tijdens één van de laatste optredens van Luke Kelly met de Dubliners bracht hij dit nummer solo, a capella, ten gehore. Hij wist toen al dat hij ongeneeslijk ziek was. Erg indrukwekkend. Kort daarop is hij overleden.

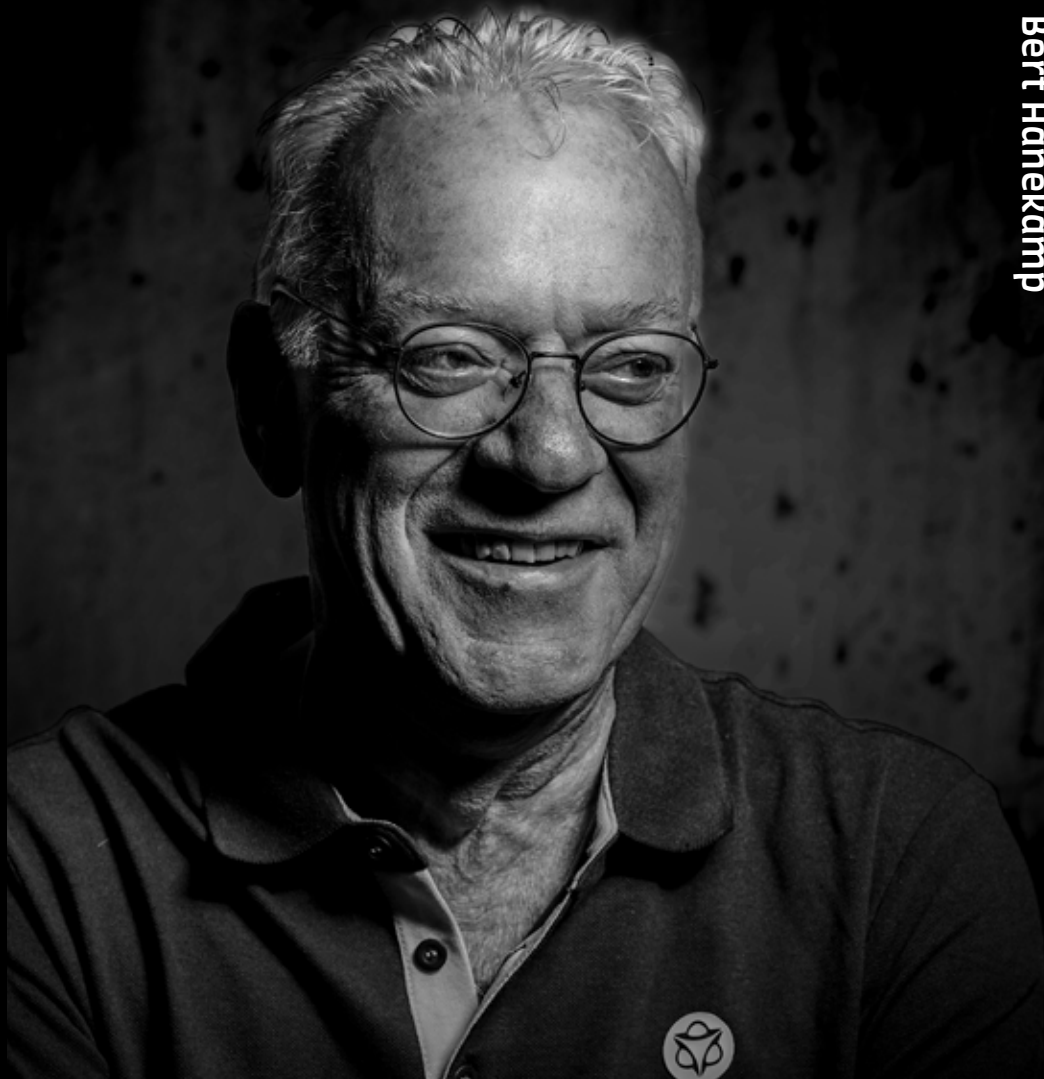
'Rare old times' is voor mij het nummer van grote betekenis. Het gaat voor mijn gevoel over het dorp of stadje waar je opgroeit, hoe het dorp verandert van aanzien en de verharding in de samenleving. Daarom is dit lied en Doetmaes zo belangrijk voor mij. In het begin gaf het mij troost toen ik het nodig had en daarna ontstonden er mooie vriendschappen. Het ouderwetse maten gevoel van vroeger zie ik bij ons nog rijkelijk. Hoop het nog lang te kunnen doen en jullie ook: *'onitha'*

Bert de Jong

Mijn eerste kennismaking met Ierland na een lange busreis via de Ring of Kerry. 's Avonds in een soort van kerkje/ buurthuis ons eerste nummer zingen. De mensen waren zeer emotioneel en dat was dus 'The Fields'. Een kippenvel moment. Dat vergeet ik nooit meer. Fantastisch mooi weekend gehad.

Ik heb gekozen voor 'Song for Ireland'. Lastige keuze, er zijn heel veel liedjes die ik bijzonder mooi vind. Dit lied bezorgt me elke keer weer kippenvel. De geweldige opening van Hetty en Anton is helemaal top!

Na een heftige periode in mijn leven, werd ik uitgenodigd door Johan Somsen om lid te worden van Doetmaes. Deze uitnodiging kreeg ik na het bijwonen van de Sing-in in de Grote Kerk in Epe. Dit was voor mij te snel na mijn herstel. Het volgende optreden van Doetmaes (maart 2004) was bij de vv Oene. Daar was een Middenstandsbeurs in een grote feesttent. Johan zei de voor mij memorabele woorden: Bert a.s. dinsdag zingen wij om 20.00 uur bij Woldyne en jij bent daarbij. In plaats van bezoeker van de Sing-in, ben ik lid geworden en sindsdien zing ik al meer dan twintig jaar met heel veel plezier mee. Hier heb ik tot op de dag van vandaag nog geen moment spijt van gehad. Het is zoals beschreven op de website: 'It's a way of living' en dat is het!

Walking all the day

*Near tall towers where falcons build their nests
Silver winged they fly
They know the call of freedom in their breasts
Soar Black Head against the sky
With twisted rocks that run down to the sea
Living on your western shore
Saw summer sunsets, asked for more I stood by your Atlantic Sea
And sang a song for Ireland
Talking all the day
With true friends who try to make you stay
Telling jokes and news
Singing songs to pass the night away
Watched the Galway salmon run
Like silver dancing, darting in the sun
Living on your western shore
Saw summer sunsets, asked for more I stood by your Atlantic Sea
And sang a song for Ireland*

Eén favoriet nummer? Met zo'n uitgebreid songbook? Bij 'The Rose of Tralee' ontdekte ik hoe gaaf het is om met de 2e tenoren een tweede stem neer te zetten. Dat ik met o.a. met Gerrit, Bart Steensma, John Kohschulde, Henry Nijhof aan het zingen was en we elkaar aankeken van: 'Hee goed he?' Prachtig om uiteindelijk het nummer kant en klaar met het hele koor in de Grote Kerk met die unieke akoestiek te laten horen.

Soms maakt het oefenen van een nieuw nummer diepe indruk. We waren voor het eerst bezig met 'Fiddlers Green'. Ik kan me nog herinneren dat later, in de kombuis van Ko Rakhorst, sommigen van ons stil zeiden dat dit nummer op hun begrafenis gezongen zou moeten worden. Er was een heel aparte sfeer toen we verder gingen met repeteren. Helaas zijn onder andere Willem, Gerard, Gerben en Paul niet meer onder ons.

Een vreemde eend in de bijt was het nummer van een dichteres gearrangeerd door Hetty en gezongen in de Veldhoeve. Stonden we daar met een aantal stoere kerels, al dan niet met een glas bier in de hand, bloedserieus het refrein: 'Blote voeten dansen op het mos' te zingen. Bizar. Erg mooi bij dat nummer was wel de begeleiding van Peter Vrinds op saxofoon. Zo kan ik nog wel even doorgaan, daar ik sinds april 1996 al heel wat heb meegemaakt met dit mooie koor.

Voornamelijk Hetty en Anton hebben voor een heel mooi repertoire gezorgd. Waar gelukkig nog steeds juweeltjes bij komen.

Björn Roelvink

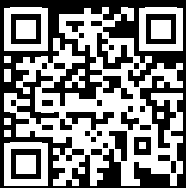
Veel liederen doen mij wat. Ik ben opgegroeid met de Ierse tonen om mij heen, omdat mijn vader al bij het koor zat voordat ik geboren was. Ik herinner mij nog vaag kleine varden tekst en optredens.

Tot 3 jaar geleden, ik besloot toen om zelf bij het koor te komen samen met mijn pa. Langzaam kwamen teksten en deuntjes weer terug als nostalgie. En het mooiste nummer vind ik toch nog steeds 'Song for Ireland'. De eerste paar keer dat ik dit nummer moest zingen, kneep mijn keel dicht. Puur door de prachtige, rauwe emotie die dit nummer bevat.

Ik hoop zelf op nog vele jaren met bier, plezier en zang met dit geweldige koor.

De busrit op de Ring of Kerry was lang, zonder drinken. Daarna volgde dit geweldige optreden. Met veel van de in het publiek aanwezige Ieren gingen we daarna naar de pub. De mannen van Doetmaes kennende weet je de rest wel.

'The Fields of Athery'

Joop de Lange

Het eerste nummer dat Shane MacGowan in 1984 schreef voor zijn nieuwe band, The Poques, was 'Streams of Whiskey'. Mijn favoriete nummer van mijn favoriete band! Het was een akoestische adrenalinestoot, een vrolijk(er) nummer over het leven van drinken en feesten- een nummer over vloeken en kameraadschap, over bloedvergieten en gevangenschap. Ik denk dat daar Doetmaes voor staat. Het begint met MacGowan die droomt van een relatie met de overleden Ierse roman-schrijver-dichter Brendan Behan. Wanneer het refrein begint, blaft MacGowan: 'Ik ga, ik ga, ongeacht welke kant de wind misschien op waait. Ik ga, ik ga, waar stromen whiskey stromen!'

MacGowan is een briljante schrijver wiens liedjes vaak een verbitterd, uitdagend, geestdriftig spoor volgen. Hij bracht de verwarde impulsen van zinloosheid en hoop net zo goed tot uitdrukking als iedereen. Hij leefde; hij hield van; hij vocht; hij dronk. Hij verpestte het. Hij stond de volgende dag op om het allemaal opnieuw te doen. Of zijn personages deden dat.

Hij deed het met The Poques, totdat ze genoeg hadden van zijn eigenzinnige manieren- stel je voor dat je leadsinger/ singer-songwriter zo 'fucked up' is dat je hem moet dumpen? En hem tijdelijk moet vervangen door Joe Strummer? Het overkwam hem, zoals zovelen in de muziek. Doetmaes is die dans ontsprongen mede dankzij het kameraadschap waar wij voor staan.

Gedurende mijn 27 jarig lidmaatschap van Doetmaes bestaat vrijwel het gehele repertoire voor mij uit favoriete nummers. Het zijn voornamelijk traditionele Engels/ Ierse folksongs! Echter een tweetal nummers wil ik graag extra benoemen, omdat deze twee de charme van Doet Maes als twee uitersten weergeven, te weten: 'Song for Ireland'.

Een nummer welke al in vele lengten van jaren binnen onze uitvoeringen met enthousiasme gevraagd en ontvangen wordt. Onze dirigente, Hetty Vrinds, opent dit nummer solistisch op hoog-kwalitatief niveau. Vervolgens haakt onze troubadour, Anton Koopman, als 2e stem in tijdens het eerste couplet. Vervolgens geeft het complete koor meerstemmig acte de présence.

'Farewell to Carlingford'.

Een betrekkelijk recent nummer van The Dubliners binnen ons repertoire. Karakteristiek hierbij is dat de solopartij door een fantastisch nieuw Doetmaes lid, onze one and only Ier, Eamon, vertolkt wordt waarbij hij het karakteristieke geluid van The Dubliners herkenbaar maakt. Het voltallige koor ondersteunt 3-stemmig zijn solopartij.

Vervolgens blijf ik benoemen dat het complete repertoire niet alleen populaire Engels/ Ierse feestnummers bevat, maar dat hieruit juist de charme van het mannenkoor blijkt. Een groep mannen die door één dame, al vele jaren op deskundige wijze in het gareel wordt gehouden. Dat mag als zijnde topsport benoemd worden.

Dirk Martens

Ik zit nu 20 jaar bij Doetmaes. Ik heb eerst bij een koor in Vaassen gezongen: Afslag 26, naar de afslag van de snelweg naar Vaassen. Dat was een gemengd popkoor. Dit was ook wel leuk hoor. Ik vind muziek en zingen heel leuk, maar ben zelf niet echt muzikaal. Toen ik bij Doetmaes kwam, was dat voor mij wel een bijzonder moment. Ik zong in Afslag 26 met een vriend, Hans. Wij gingen er beiden weg en daarna werd hij ongeneeslijk ziek. Dit was in 2004.

We werden in dat jaar allebei 50. Toen kreeg hij die ziekte. Hij heeft wel gehoord, dat ik weer ging zingen. Dat heeft hij nog geweten. Van samen zingen naar alleen een nieuwe start maken bij Doetmaes voelde wel heel bijzonder.

Er zitten erg veel verschillende pluimages in dit koor, maar we hebben 1 doel, dat is de muziek, specifiek de Ierse muziek. Ik word er blij van, maar er zitten ook meer gevoelige nummers bij. De 'Cliffs of Donin' vind ik mooi. Het gaat over het thuisfront. Je kunt wel gaan reizen, maar thuis is toch echt wel speciaal.

De mijlpalen zoals het 25-jarig bestaan, de optredens en dan vooral de optredens op de straathoek. Zoals in Raalte of in Deventer bij 'De Doedel'. Het publiek blijft bij ons staan en blijft luisteren. Ook 't Paradiso en het zingen in de kerk met Kerst in Epe, dat vind ik ook een hoogtepunt.

Het met elkaar zingen en de muziek, maakt Doetmaes bijzonder. De aandacht voor mensen waar het even niet zo goed mee gaat, dat soort 'Noaberschap', dat is bijzonder. Er kan soms weleens onenigheid zijn, maar dat heeft geen nasleep. Het wordt gezegd en of mensen het nu eens worden of niet, daarna kunnen we met elkaar verder.

8 Jaar geleden ben ik lid geworden van Doetmaes. Ik was gestopt met werken en kreeg dus meer tijd. Een aantal leden (Marcel, Anton, Krein, Bert, Johan en Leo) kende ik al langere tijd via andere activiteiten zoals mountainbiken, skiën en survival in de Ardennen. Op die uitstapjes werd ook altijd muziek gemaakt en uit volle borst gezongen. Dus maakte ik ook kennis met het Doetmaes repertoire. De sfeer sprak me erg aan en dus was het nog maar een kleine stap naar lidmaatschap van het koor. De oefenavonden en de optredens geven me altijd weer een boost aan energie. Ik heb gemerkt dat zingen me heel veel brengt, zeker onder de bezielende leiding van Hetty. Altijd weer een feest.

Mijn favoriete nummer: 'Rare oul' times'

Vooral het meerstemmig gezongen refrein knalt er altijd weer prachtig uit. De tekst staat bol van melancholisch verlangen naar de goede oude tijd, verdriet om een verloren liefde en eigenlijk niet mee kunnen met de moderne ontwikkelingen van de stad Dublin. De melodie sluit hier naadloos op aan. De uitvoering van Doetmaes maakt dit nummer helemaal af, omdat er vanuit het hart gezongen wordt.

Ons koor is een unieke verzameling van vogels van allerlei pluimage. Omdat iedereen zichzelf durft te zijn, voegt elk lid een extra dimensie toe aan het geheel. Juist deze diversiteit maakt Doetmaes tot een uniek geheel en dat hoor je als er gezongen wordt.

Fijn om hier deel van uit te maken.

Als import-Epenaar moet je wat om mensen te leren kennen. En ik heb het getroffen om nu deel uit te maken van dit illustere gezelschap. Met hun rijke geschiedenis en wortels en poten nog in het dorpsleven leerde ik in korte tijd veel mensen en een deel van hun verhalen kennen. Dat gaf en geeft een gevoel dat je welkom bent.

Nu was ik wel enigszins thuis in de Ierse folk, maar het lied 'Parting Glass' kende ik nog niet en kwam direct bij mij binnen. Onder meer door de meerstemmigheid waarmee de melodie gezongen wordt, die een bijna meditatieve sereenheid oproept.

Maar ook omdat het melancholieke beelden oproept van café de Heks in Deventer waar nog een behoorlijke tijd na zijn overlijden er een pilsje werd neergezet op de hoek van de bar ter nagedachtenis van Raoul. Zonder het bestaan van het lied wist ik toen dat het heffen van het glas, als groet, als viering, als afscheid, een groot en goed gebaar is.

Het lied dat voor mij opvalt is 'Oh Danny Boy'. Het lied wordt vaak gezongen op begrafenis en werd op mijn verzoek gezongen tijdens een Doetmaes repetitieavond, nadat een van onze studenten was overleden na haar strijd tegen kanker. Later heb ik de woorden uitgeprint en in haar kist gelegd. Debbie was vijf jaar lang een student en had in die tijd aan verschillende vormen van kanker geleden. Vooral in het laatste jaar van haar leven werd zij verzorgd door Doetmaes-lid en vriend Henry en zijn vrouw. Henry was leraar op onze school Wittenborg.

De reden dat ik lid ben van Doetmaes is, omdat ik vrienden heb gemaakt met mensen uit alle lagen van de samenleving, die veel verschillende ervaringen hebben en elkaar steunen in goede en slechte tijden. Daar ben ik enorm dankbaar voor.

'Song for Ireland'

De reden hiervoor is dat we met onze eerste trip naar Ierland veel honger hadden na een lange busreis. Aangekomen op de bestemming waar we uitgenodigd waren om te zingen, werden we ontvangen met vele broodjes. Deze werden met grote spoed allemaal opgegeten. Waarna we ons toch wel schuldig voelden. Om het goed te maken hebben we een schenking gedaan.

Daarna hebben we gezongen voor de mensen. Ze hadden eerst verwacht dat wij een stelletje Nederlanders waren die alleen maar Nederlandse nummers zouden zingen. Maar toen kwamen we aan met dit nummer. Wat tranen in de ogen bracht bij de luisteraars. Dit is een prachtige herinnering voor mij.

A black and white portrait of Fred Frederiks, a middle-aged man with short hair, smiling slightly. He is wearing a dark shirt with a light-colored floral pattern. The background is dark and out of focus.

Fred Frederiks

Henry Nijhof vroeg me om mee te gaan. Doetmaes bestond toen nog maar heel kort, net een half jaar of zo. Ze zouden optreden in de tent in het Loefpark. We zijn toen samen wezen kijken en we vonden het leuk. Toen zijn we de week erop op dinsdag bij Ko Rakhorst in huis, aan de watermolen in Wissel, nog eens wezen kijken. De week daarop zijn we er weer naar toe gegaan en toen hebben we ons lid gemaakt. Dat is voor mij het begin geweest. Henry is inmiddels gestopt. Hij verhuisde naar Zwolle. Ik ben bij Doetmaes gebleven.

We zijn een keer met de hele club weggeweest en toen was het Anton Koopman en Johan Somsen, die hadden zelf een nummer gepakt en begonnen dat toen te zingen. Dat nummer begon met 'I know where I'm going'. Ik vond dat zo'n geweldig nummer, zoals zij dat zongen. Toen hebben we tegen Hetty gezegd: 'Kom, laten we als koor hier iets mee doen'. Ik ben het toen voor mezelf gaan instuderen. Toen werd het Hemelvaart en ben ik op de fiets naar mijn vriendin gereden. Onderweg ben ik voor mezelf aan oefenen geweest met dit lied. Daar aangekomen heb ik dat nummer voor haar gezongen. Dus eigenlijk is dat mijn dierbaarste nummer. Ik wil ook eigenlijk, als ik overlijd, mocht Doetmaes nog bestaan, ze dat nummer zingen. Dat zou mooi zijn. En wat ik nu nog meer een mooi nummer vind is het nummer dat Eamon nu voor ons zingt. Dat vind ik een geweldig nummer.

A black and white portrait of Gerrit Jansen van der Berg, an older man with a balding head and visible wrinkles. He is looking directly at the camera with a neutral expression. He is wearing a dark jacket over a light-colored shirt.

Gerrit Jansen van der Berg

Ik ben bij Doetmaes begonnen ergens in seizoen 1997/1998 met de al grote passie en liefde voor Ierland, waar ik midden jaren 80 al voor mijn werk regelmatig kwam.

Mijn favoriete nummer is 'Will you go, Lassie, go'. Met veel plezier heb ik tot op heden in de Ierland(reis)commissie gezeten en een aantal keren met paar jongens de reis mogen organiseren. Super leuk!

Ik voel me super in mijn element als we met elkaar zijn en plezier hebben met zingen, waar dan ook. Met al die geweldige optredens die we al hebben gehad en het zien van blije mensen die ons komen zien en horen. Ik hoop nog jaren in deze geweldige club met onze 'eigen Hetty' te mogen meedoen.

Doetmaes, 'A way of life'

Mijn eerste ervaring met Doetmaes was in april 1996, toen ik door vriend Anton Koopman gevraagd werd om mee te doen, met een vriendenclub/koor in oprichting samen met een aantal vrienden die ik kende van de Posthoorn, KEK en Jenaplan school in Epe.

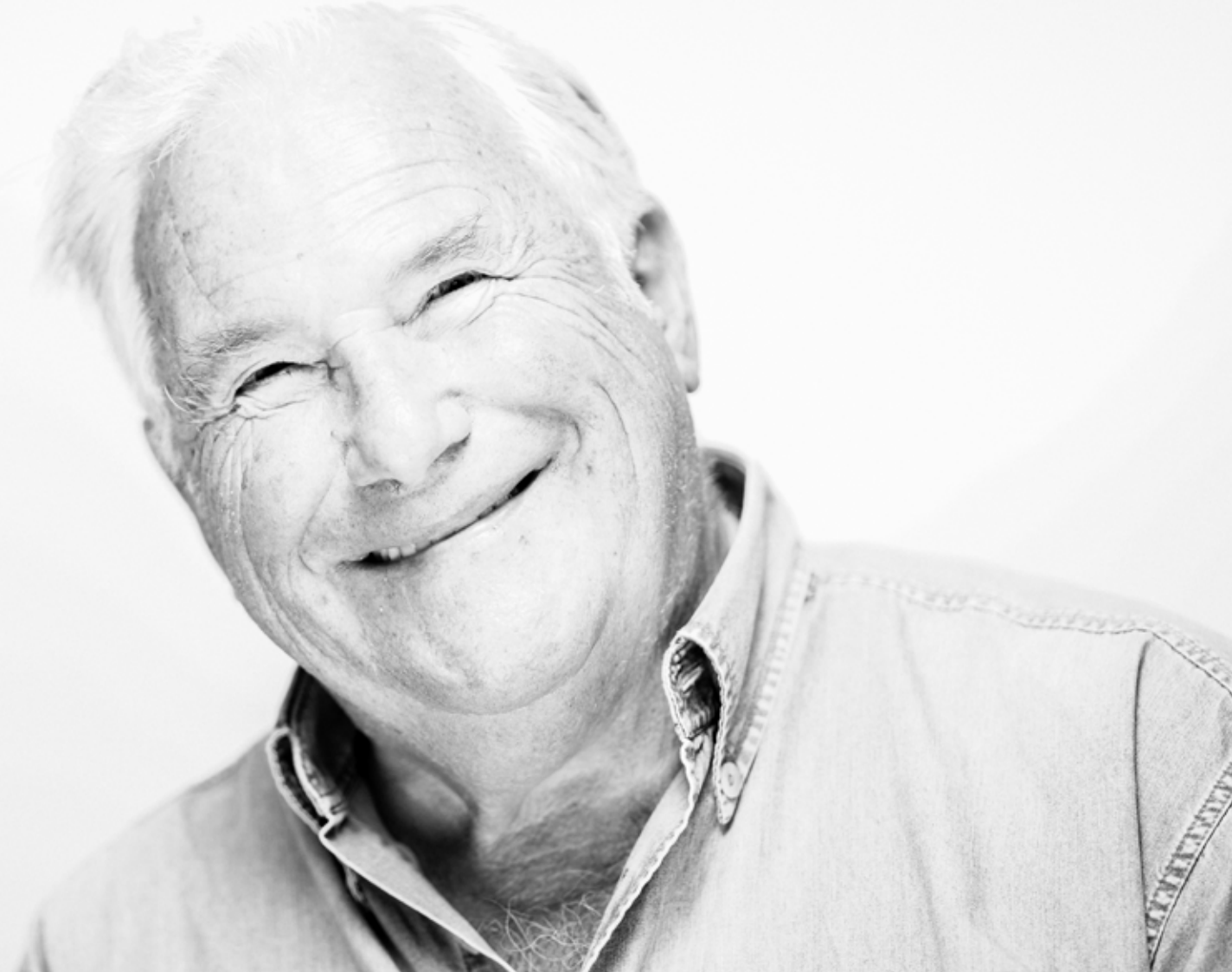
De eerste liederen waren in het begin Nederlandstalig, met om te beginnen 'Aan het strand stil en verlaten' met als dirigent Mario Telnekes, maar die vond zichzelf niet geschikt om ons verder te dirigeren en stelde Hetty Vrinds aan ons voor, tot op de dag van vandaag nog steeds onze Master dirigent!

Wat mij uit die begintijd is bijgebleven, zijn vooral de oefenavonden bij Ko Rakhorst in de 'Lamellen bar', een deel van de wasserij aan de Molenweg, waar ook de fan middagen werden gegeven om onze vorderingen te laten horen aan familie. Ook bij de latere oefenlocatie 'Woldyne' hebben we legendarische avonden en ledenvergaderingen meegemaakt. Daar kwam ik spontaan op het idee om tijdens 'Finneganswake' na de zin 'When Misses Finnegan called for lunch',.....met verdraaide, kraaiende hoge stem 'Lunch' te roepen, we lagen dubbel, wat nu nog steeds enig gegrinnik opwekt (dat wijzen hoeft van mij niet).

Mijn mooiste en ontroerendste herinnering is ons optreden in het community centre in Killeagh Ierland, waar we optraden als verrassing bij een soort Operette vereniging. We werden daar geïntroduceerd door een Ierse, die we ontmoetten tijdens het skiën in Oostenrijk. Het publiek verwachtte een Nederlands koor met een Nederlandstalig repertoire. We begonnen ons optreden met de 'Fields of Athenry' waarbij de hele zaal spontaan begon mee te zingen en ons met tranen in de ogen lieten genieten van een samenzang van hun Ierse Folksongs.

Met dit rond de 55 vrienden tellende koor 'Doetmaes' hoop ik nog vele jaren van deze mooie momenten te beleven!

'It's a way of life'

Tja, wat is mijn favoriete Ierse lied?

Er zitten zoveel mooie ballads en drinking songs in ons repertoire dat ik het een lastige keuze vind. Mijn persoonlijke voorkeur gaat uit naar de ballads over de roerige geschiedenis van Ierland, over de wrede onderdrukking door de Engelsen en het bloedige geweld dat ze daarbij gebruikten. 'The Fields of Athenry', onze topper, is daar het mooiste voorbeeld van.

Toch kies ik voor een ander lied. In de ruim 28 jaar dat Doetmaes bestaat, is de gemiddelde leeftijd van de leden mee omhoog gegaan en hebben we afscheid moeten nemen van menig zangvriend. Ook de laatste tijd zijn veel leden getroffen door ernstige ziekten, ongelukken en andere tegenslagen in het leven. Mede dankzij de steun van de andere leden zijn de meesten gelukkig weer hersteld of geholpen.

Aan hen allen wil ik daarom mijn favoriete, maar veel te weinig gezongen, lied opdragen: 'Don't give up till its over, don't quit if you can'.

Hans Paasman

Henk Voskuil

Het mooiste nummer is: 'The Fields of Athenry'
Toen ik de eerste keer meeging naar Ireland hebben wij opgetreden in een sporthal en dit nummer was zo indrukwekkend, dat dit mij altijd is bijgebleven als het meest emotionele optreden.

Casper Wijngaards

Het mooiste nummer vind ik 'The Parting Glass', een traditioneel Schots lied, maar ook zeer bekend in Ierland.

In de tekst zingt de zanger over zijn leven, hij bedankt zijn vrienden voor hun gezelschap, en over keuzes die gemaakt zijn. The Parting Glass verwijst naar de laatste drinkbeker die wordt geheven voordat iedereen vertrekt.

Kort samengevat gaat het lied over afscheid nemen, doorgaan, reflectie, dankbaarheid en vriendschappen. Dat vind ik belangrijke aspecten waar je je bewust van hoort te zijn en het is heel mooi als je dat hebt.

Piet de Groot

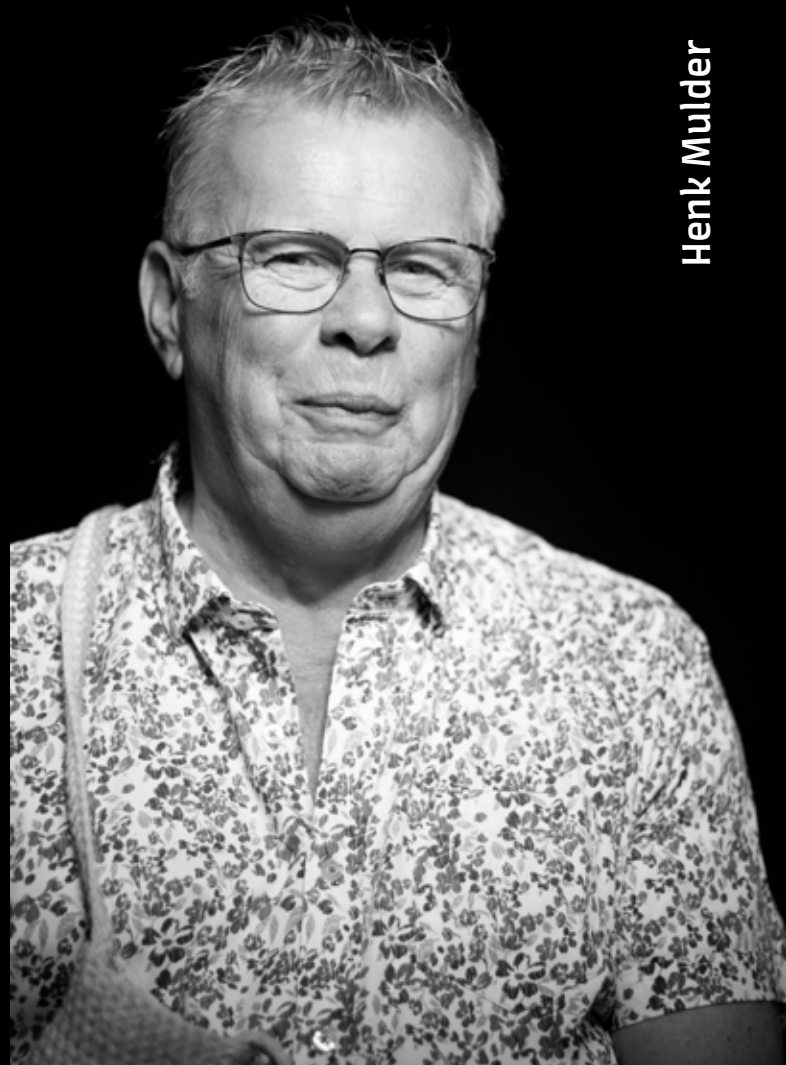
'The Old Triangle' is één van mijn favoriete liederen in het Doetmaes repertoire. Het melancholische lied is geschreven door de Ierse Republikein Brendan Behan, die van 1923 - 1964 leefde.

Brendan Behan was een drinker met een schrijfprobleem. Hij bracht 8 jaar door in de gevangenis Mountjoy Prison, gelegen aan het Royal Canal in Dublin. In die gevangenis werd een grote Triangle gebruikt om de gevangenen te wekken. Als wij dan het refrein zingen, waar de 'Old Triangle' van jingel jangel klinkt, denk ik aan die jongens, die daar zitten vaak als gevolg van grote armoede en drank.

*Zij kunnen niet slapen,
Zijn moe van heimwee,
Dromend over hun lief...
Huilend over wat niet meer is.*

En dan, klinkt 's morgens, elke dag weer die 'Old Triangle', langs de oevers van het Royal Canal.

Levend in het hier en nu, probeer ik mij een voorstelling te maken van het leven toen, in het arme Ierland.

Henk Mulder

A black and white portrait of Gert van den Esschert, a middle-aged man with a beard, wearing a light-colored polo shirt. He is looking slightly to the right of the camera.

Gert van den Esschert

'Liverpool Lou'

Is een van de Doetmaes-liederen die ik het liefst zing. Ik vergeet 't nooit. En dat niet alleen, het liedje dat uit twee coupletten bestaat en één refrein, is bijna het enigste liedje die ik uit het hoofd kan zingen. Maar het laat mij terugkeren naar dat weekend van 7 t/m 9 februari 2020. Het was nog net voor de Corona-uitbraak. Met nagenoeg het hele gezin (twee dochters en twee schoonzonen) zat ik met mijn vrouw Ingrid in The Dolby Hotel in Liverpool.

Het hotel was op loopafstand van het Beatles-museum, in de wereldberoemde Matthew Street in Liverpool. Als groot fan van The Beatles kun je hier je hart ophalen. Ook werd er natuurlijk gebruik gemaakt van zo'n mooie authentieke rode Double Decker-Bus met open kap, die langs alle bezienswaardigheden in Liverpool crosst wat maar enigszins met de Beatles heeft te maken gehad.

Uiteraard werd ook The Cavern Club bezocht. Het was eerste pub waarin The Beatles op 2 augustus 1961 optraden. Het bezoek was vroeg in de middag, maar er werd door ons al het nodige aan Bacchus geofferd. Met optredens door coverbands werd het een geweldige meezingmiddag in een enorme sfeer. Trouwens The Cavern Club zit niet op de authentieke plaats, deze zit aan de overkant van de huidige pub.

In het tweede couplet zingen we met Doetmaes:

*The sounds from the river keep telling me ever
That I should forget you
like I'd never met you.*

Die rivier is voor mij de Mersey-river.

Op zondagochtend checkten we in om een prachtige tocht over deze rivier te maken. Uit de luidsprekers op de boot klonk muziek van Gerry and the Pacemakers (van You'll Never Walk Alone), het kon niet beter, met een van de mooiste liedjes die ik ken: Ferry Cross the Mersey geschreven door Gerry Marsden (24 september 1942 – 3 januari 2021).

Het Beatles-Weekend in 2020 en de Liverpool Lou-song. Ik vergeet 't nooit!

A black and white portrait of Henry Muusz, an older man wearing glasses and a dark hat, smiling broadly. He is wearing a dark, patterned polo shirt.

Henry Muusz

Alhoewel ik het erg leuk vind om de drinking songs te zingen, heb ik zelf vaak wat meer gevoel bij de songs waarin het Ierse leed tot uiting komt. Ik denk hierbij vooral aan 'The Foggy Dew' en 'Grace'. No men's land is ook nog een lied dat weliswaar niet tot het oeuvre behoort van ons koor, maar dat wel het leed weergeeft van de Ieren.

Mijn favoriete liedjes? Als eerste is dat 'The Wistling Gypsy rover'. Een lied over een vrolijke zigeunerboef die de dochter van de kasteelheer het hof maakt en haar ontvoert achter op zijn paard. Na een wilde achtervolging door de vader, blijkt de de 'Gypsy' helemaal niet zo'n schooier, maar Lord van al het land achter de heuvels. Het liedje zingt lekker, met een mooi refrein en een goede moraal;

'Niet alles is wat het lijkt, en als je paard maar snel genoeg is, kom je overal mee weg...'

Mijn tweede favoriet is 'Song for Ireland'. Een ode aan het Ierse land en leven. Ik krijg altijd kippenviel als Hetty begint te zingen, en probeer krampachtig een traantje te voorkomen. Een prachtig mooi lied. Voor mij is Doetmaes een broederschap van mannen van allerlei pluimage onder aanvoering van Hetty. Waar men nog naar elkaar omkijkt, ook als het soms iets minder gaat.

Johan Somsen

Ik kijk nog wel eens wie er vanuit de begintijd nog zijn. Leo, Anton, Marcel, Gerrit Jansen van den Berg en ik dus. Ik moet even in gedachten rondkijken om ze voor me te zien. Het begon als een geintje. We hadden in het begin ook een heel slechte naam. Mensen zeiden: 'je moet niet bij Doetmaes gaan, dat zijn zuiplappen. Daar wil je niets mee te maken hebben.' Dat is nu wel anders.

In het begin hadden we een heel klein repertoire. Het duurde heel lang voor we een nummer in hadden gestudeerd. Tweestemmig zingen lukte al helemaal niet. Nou ja, we zongen wel twee stemmig, maar dat was omdat we allemaal wat anders zongen.

We zouden in Frankrijk optreden in de buurt van Dyon. Uiteindelijk gingen we maar met z'n 6-en. We kwamen bij een mooie 'mansion' daar opende twee vrouwen een 'gallery'. Er stond een piano op straat en we gingen zingen. We kenden niet meer dan ongeveer 6 of 7 nummers. Die zongen we elke keer opnieuw. Het hele dorp werd dronken en vierde feest. Hieruit werd het Doetmaes-sextet uit geboren. We hebben er toen veel mee opgetreden. Dan studeerden we nummers in, die we weer dan later ook met Doetmaes gingen zingen.

We hadden heel veel vrienden die er eigenlijk niet bij wilden, maar er toch bij gekomen zijn. Uit Doetmaes is een wandelclub, een ski-club en een mountainbike-club ontstaan. In 2000 zijn voor het eerst een aantal mannen met elkaar gaan skiën. Ter plekke hebben we ook gezongen. We hadden een accordeon en een gitaar meegenomen. Er waren daar ook meiden uit Nijmegen, die zeiden, dit is de sfeer van de vierdaagse. Daarop besloten we de vierdaagse te gaan lopen. Daarna hebben we ook 2 x een Kennedy mars gelopen. Anton, Marcel en Leo gingen al samen mountainbiken. Vier jaar later gingen we met een grotere groep naar Kenia om te fietsen.

We hebben jaarlijks een uitje. Het eerste jaar gingen we met een zeilschip van Harlingen naar Terschelling. Er was verder niets georganiseerd, dat is ook typisch Doetmaes. Bij aankomst op Terschelling dook iedereen het eiland over. 's Avonds kwamen terug in West. Daar ontdekten we een cafeetje, waar een vrouw met een accordeon stond te spelen en te zingen. Zij heette Gerrie. We hebben die avond samen met haar gezongen en zij is ook nog in Epe bij ons mee komen zingen. Zo hebben we dat een paar keer over en weer gedaan. Daarna dit eerste uitje, zijn we voor het eerst naar Ierland gegaan. Dat was in 2004.

Ik schreef in die periode veel. Een van de dingen die ik bewaard heb is: 'Doetmaes is een koor met mensen uit alle geledingen van de maatschappij. Het maakt niets uit wat of wie je bent. Bij Doetmaes valt dat verschil helemaal weg.'

De mensen die erbij komen, gaan er meteen in op. Ik denk dat dat een van de krachtigste dingen is, dat het dwars door de samenleving heen slijpt. Je hebt ook van alles 'in huis', dus als je eens wat nodig hebt, is er altijd wel iemand die wil helpen. Daarnaast verbreedert het zingen ook. Bijzonder is, dat je helemaal niet hoeft te kunnen zingen. Je wordt 'meegesleurd' en als geheel gaat het dan goed klinken.

Een ander bijzonder moment vond plaats toen we een keer een driemaster huurden om te gaan varen en dan overal op te treden. We kwamen aan in Medemblik waar een groot korenfestival plaatsvond. We hadden toen al behoorlijk wat gedronken. Op een gegeven moment kwam de uitslag van het festival binnen. We hadden de eerste plaats. Dat was een hele grote geldprijs. Wij gooiden bier in de lucht en juichten, maar kort daarna bleek dat het de publieksprijs was. Daar hoorde geen groot geldbedrag bij. Maar die publieksprijs was natuurlijk wel een heel mooi compliment.

Mijn favoriete nummer, en dat heb ik ook vaak gezegd tegen de jongens, is 'Look at the coffin'. Als ik kom te overlijden, dan wil ik graag dat ze dat zingen. Dat vind ik een geweldig mooi nummer. Er zit heel veel ironie in, bijvoorbeeld in zinnen als; 'And always remember, the longer you live, the sooner you bloody well die'. Maar ik denk, dat ik eigenlijk nog meer de voorkeur geef aan 'The fields of Athenry' en de oudere nummers.

'Streams of Whiskey' en 'Song for Ireland'

25 Jaar geleden zijn we voor het eerst naar Ierland geweest en dat was een hele onderneming, want we wisten niet hoe de Ieren op onze liederen reageerden en dat was spannend. We kwamen aan op 'Shannon airport'. We zaten en in het hostel in Kinsale vlak aan de kust. Een oud motorcoureur was eigenaar. Het was allemaal wat sjofel, allemaal doorgelegen bedden. Toen wij op straat gingen zingen, reageerde het publiek direct ontzettend enthousiast en kwamen er veel mensen om ons heen staan. We hadden een paar hoeden op de grond gezet. Aan het eind zat daar € 300,- in.

Ze waren erg vrijgevig. Met dat geld hebben we de rekening van de pubs betaald. Bij de 'Cliffs of Moher' was het winderig. Er zat op de heuvels een vrouw met een harp. Met haar hebben we verschillende liedjes gezongen in de open lucht. Dat was gewoon uniek. Tijdens een mooie zonsondergang speelden ze daar het lied 'Songs for Ireland'. Toen zongen wij dat lied nog niet. Bij thuiskomst zijn dat ook gaan zingen. In dat lied zitten al die herinneringen en mijn beeld van het land verpakt.

Na het zingen op de 'Cliffs of Moher' kwamen we in Galway aan. Wim Rensink en Hennie Overkempe waren samen met de bus om drank daarnaar toe te brengen. Zij maakten de reis per auto via Engeland en Ulster naar Galway. In het hostel mochten we niet drinken, en aan de overkant waren heel veel pubs. We hadden ontzettend veel drank over toen we terug naar Nederland moesten. Daar hebben we nog wel een jaar van genoten.

September 1996, op uitnodiging van Anton Koopman, werd ik gevraagd om mee te gaan naar een koortje in 'Het lammellen atelier' van Ko Rakhorst in Wissel. Hier is het begonnen met ons prachtige koor Doetmaes. In de periode tot nu hebben we zo'n 1100 koor repetities gehad, waarvan de meeste op een paar na, van ons enige meisje Hetty Vrinds, als dirigente. Ik schat dat we al met al een 80-tal leden hebben gehad. Sommige gestopt, of helaas overleden. We hebben geweldige optredens mogen meemaken voor groot en klein publiek. Het enthousiasme spatte er dan af. Straks, in mei volgend jaar, hopen we weer met ons toffe koor een bezoek te brengen aan ons geliefde Ierland. Het Doetmaes virus is 'a way of life'.

Dan nog een liedje met een verhaaltje. Tja, er zijn er zoveel! Bij Iers mannenkoor Doetmaes springt er toch wel 1 bovenuit. Ons Doetmaes uitje naar Kinsale. Een prachtige omgeving en een geweldig hostel viel ons te eer. Nadat we de dag hadden afgesloten met een bustrip langs de Ring of Kerry, stond er voor 's avonds een optreden gepland in een schoolgebouw waar de plaatselijke bevolking naar toe was gelokt;)

Wij waren al behoorlijk uitgeblust na de nodige drankjes die dag. Maar we stonden op het podium, klaar voor actie. Het publiek, een heerlijke volle zaal van jong tot oud. Bij het nummer 'Song for Ireland' werd het heel stil en verbaasd luisterde het publiek naar deze prachtige song.

Een staande ovatie en luid applaus viel ons ten deel. Voor mij en voor velen was dit een geweldige beleving en zodoende heb ik als lied ook gekozen voor 'Song for Ireland'.

Mat Haenen

Hurroo, Hurroo

de eerste
kroontjes
flippen
het bier

de euro pot
klinkt

tenoren, baritons, bassen
schikken zich

Anton grapt
Bertje grolt

Hetty stilt
het rumoer

Hats off to beer

28-A voor de
groentjes

de klas
gaat voluit

Hats off to beer, me boys,
Hats off to beer

dirty old town
the fields of Athenry
the Galway girl

cause her hair
was black
and her
eyes
were blue

passeren

hurroo, hurroo
het groentje
struikelt

de lach
grijpt de
groep
een kroontje
flipt

I'm a rover
and seldom
sober

prachtig
uit volle borst

Eamon soleert

Hetty
moduleert
articuleert

septime
voor de
tenoren

aandachtig

shoulder
to shoulder

zingt
elk lied
a tribute
to Ireland

Doetmaes,

puur
sociaal
geen
pretenties
vrolijk
muzikaal

en de
kroontjes
flippen

Hats off to beer, me boys
Hats off to beer

Hurroo, Hurroo

as long as our voices
join the chorus of song

Echt één favoriet nummer heb ik niet, maar er steken er wel een paar boven de rest uit. Twee die als eerste bij mij te binnen schieten zijn 'The town I loved well' en 'The parting glass'. 'The town I loved so well' is voor mij een lied met een mooie verhaallijn, die helder de dingen beschrijft. De herinnering aan het goede, tegenslagen, aanpassingsvermogen, kracht, liefde en hoop. Dit alles op een mooie, maar ook krachtige melodie.

Voor mij betekent 'The town I loved so well' ook nog wat anders, namelijk de liefde voor Epe, waar ik geboren en getogen ben en tot mijn veertigste jaar heb gewoond. Het is daarom heerlijk om wekelijks met leuke, lieve mensen en goede vrienden van Doetmaes te zingen. De tweede is 'The Parting Glass' veel wil ik er niet over zeggen, drink samen op lief en leed en maak van het leven een feest.

Sarrie van der Scheer

'Dirty old town' is mijn lied. Het heeft mij overtuigd om bij Doetmaes te gaan zingen. Een groep heel verschillende mannen en 1 vrouw, die heel veel voor elkaar over hebben en dol zijn op Ierse muziek.

De tekst van het lied doet mij aan mijn jeugd denken en ook de vrolijke melodie en de gezelligheid spreken mij erg aan. Wij wonen 2,5 jaar in Epe en ben heel blij dat ik bij de mannen van Doetmaes mag horen. En, dit is het eerste lied wat ik uit mijn hoofd ken!

Allereerst 'Fiddlers Green'. Gezongen door de boys in de Grote Kerk tijdens het afscheid van onze 9-jarige zoon Jop in 2004. De achtergrond van 'Fiddlers Green' is 'a legendary imagined after life'. Een hiernamaals waar eeuwige vrolijkheid is, violen die nooit stoppen, dansers die nooit moe worden, flessen rum die aan bomen groeien, er zijn ook meisjes en een schipper die thee maakt voor de bemanning. Wat wil je nog meer?

En dan meer recent: 'Irelands Call'. Een mooi nationalistisch lied om Ierland, protestant en katholiek te verenigen. 'Together standing tall, shoulder to shoulder' etc. Een heerlijk lied met een goede tune, die erin knalt. Het blijft een raadsel waarom katholieken en protestanten elkaar in Ierland de kop in moeten slaan. Of is het meer de frustratie van een gekoloniseerd en gekoeieneerd volk?

En 'Streams of Whiskey'. Prachtige tekst: 'There is nothing ever gained by a wet thing called a tear. When the world is too dark, and I need a light in me, I walk into a bar and drink fifteen pints beer'. En even verder: 'And I go down to the Chelsea, I walk in on my feet, but I'll leave there on my back'.

Doetmaes is a way of life, zo schreef een eerdere secretaris van Doetmaes al eens. Zo was het, en zo is het nog steeds. De sfeer is een beetje zoals beschreven in 'Het kleine café aan de haven'. Je bent wie je bent en iedereen laat elkaar in z'n waarde. Natuurlijk, we worden een dagje ouder en sommige dingetjes worden wat sleets, maar de spirit en het enthousiasme zijn er nog steeds. Nooit perfect, vaak 2 stemmig (hard en vals).

Dick Gaughan is een Schotse muzikant, zanger en songwriter. Geboren in Glasgow begon hij zijn carrière in de folkclubs van Edinburg. Hij werd beroepsmuzikant in 1970 en speelt zowel traditionele liederen als eigen werk op de akoestische gitaar.

Zijn eerste soloalbum maakte hij voordat hij een korte periode bij The Boys of the Lough speelde. Later trad hij op met The High Level Ranters. In 1981 bracht hij samen met Andy Irvine (Planxty) Parallel Lines uit. Zelf nam hij zo'n 10 soloalbums op met afwisselend traditionals en eigen werk. Al jaren ben ik grote fan van zijn stem, gitaarspel en repertoire. Kocht ik eerst zijn LP's (waarvoor ik speciaal naar Londen afreisde), later verving ik ze allemaal voor CD's, om vervolgens bij de afspeellijsten op Spotify uit te komen. (Ik raad iedereen aan daar zeker een keer naar te luisteren). Ook nam hij deel aan de TV-serie 'Transatlantic Sessions'. Dit programma brengt het beste van Nashville, Ierland en Schotland samen in een sessie met muzikanten uit deze verschillende landen. Hierbij staan de pure vreugde van samen muziek maken centraal en zie je hoe Country, Americana en Celtic Folk naadloos op elkaar aansluiten.

Bij deze serie maakte ik kennis met het nummer 'Wild Mountain Thyme'. (te zien op YouTube) Hierbij zingt Dick Gaughan dit traditionele nummer vergezeld door Emmylou Harris and the McGarrigles samen met Rufus Wainwright.

De song staat ook bekend als 'Will You Go, Lassie, Go'. En wat ben ik blij dat dit nummer ook op de songlist van Doetmaes staat!

In 2001 kwam Dick Gaughan voor een eenmalig optreden naar Nederland. In een klein zaaltje in Brabant zat ik gespannen te wachten op de komst van mijn held. Ik zat aan het gangpad en klokslag acht uur kwam hij van achteruit de zaal binnen. Hij liep vlak langs me en alsof hij de vibes voelde legde hij, in een kort moment, zijn hand op mijn schouder. Het concert begon en ik hoopte dat hij ook 'Go Lassie Go' zou spelen. Wetende dat ik bij het horen van zijn uitvoering nog wel eens vol wil schieten, had ik me al met een tissue op de situatie voorbereid. Het intro herkende ik direct. Maar voordat de emotie mij naar de keel greep begon de mevrouw voor mij hartstochtelijk te janken. Om mij heen zag ik meer mensen vol schieten. Kijk, daar was nu duidelijk sprake van gelijkgestemdheid. Zelf kon ik mijn emoties bedwingen en daarom kon ik volop genieten van deze prachtige uitvoering.

Omdat ik indertijd mijn verslaving nog niet de baas was stond ik in de pauze buiten even een sigaretje te roken. Weer voelde ik een hand op mijn schouder. En weer was het Dick. Of hij mijn aansteker even mocht lenen. De hele pauze hebben we staan praten en die weggooiaansteker heb ik nog steeds in mijn bezit.

Ik ben Tonnie Blok en ben geboren in Epe en woon al 25 jaar in Heerde. Ben getrouwd en heb 2 zonen die verstandelijk en lichamelijk beperkt zijn. Onze oudste zoon is 3 jaar geleden overleden en 36 jaar geworden. Mijn jongste zoon is nu 28 jaar oud en woont in een zorginstelling in Heerde. Wij gaan er iedere avond naar toe gaan om hem zelf naar bed brengen. Ook is hij iedere zondag nog thuis en genieten we volop.

Anton Koopman die ik al tig jaar ken, omdat onze ouders al met elkaar omgingen had mij al diverse keren gevraagd of het ook wat voor mij was om bij Doetmaes te komen zingen. Door het werk en de zorg voor onze zonen kwam het er niet van.

Vanaf januari ben ik nu bij deze zeer bijzondere groep zangers, omdat ik met pensioen ben en veel meer vrije tijd heb. En tot nu toe heb ik absoluut geen spijt om bij Doetmaes mee te zingen. Ik ben opgegroeid met muziek, omdat ik uit een zeer muzikale familie kom.

Mijn oma en opa maakten alle twee muziek en kregen 3 zonen die later, in Epe en omstreken de wereldberoemde band oprichtte de 'Blok's band'. Zij speelden 3 á 4 avonden per week op bruiloften en partijen. Als je de band wilde vastleggen moest je zeker een jaar van tevoren reserveren.

Er staat nog een heel verslag in het boek 'Epe mien däärpjen deel 3'. Ik ben de zoon van de accordeonist van de band. Dus muziek is ons met de paplepel ingegoten.

Het nummer 'The fields of Athenry' is mijn favoriete nummer om te zingen. Nog steeds als wij dit zingen, brengt dat zoveel emotie bij mij en het publiek dat ik er nog steeds kippenvel van krijg en dat sommige mensen in het publiek tot tranen toe geroerd zijn.

Ik ben heel blij dat ik de stap heb genomen heb om bij Doetmaes te gaan, het is een zeer hechte groep mensen, die ieder op zijn eigen manier bijdraagt aan dit unieke zangkoor. Hoe zij met elkaar omgaan in goede en slechte tijden is bijzonder en moeten we koesteren.

Ik hoop nog jaren van deze bijzondere groep deel uit te mogen maken.

*'Et tet te we toffe jongens zijn
Dat willen we weten
En daarom komen wij
Daarom komen wij
Dat we toffe jongens zijn
Dat willen we weten
Overal. Overal
Waar de meisjes zijn daar is het bal'*

Is het liedje dat ik graag inzet, activeer en zing te pas
En te onpas....
Zoals tijdens de finale van het liedjes festival in Raalte.
Dit werd meegezongen door een hondertal koorzangers!
En een verbouwereerde dirigent.

Op een plein vol toeschouwers.

Dat de keuze valt op de dit typisch Nederlandse 'volkslied'
Heeft alles te maken met mijn voorkeur voor het 'Hollands'.
(Zoals Doetmaes ooit begonnen is, met o.a.'t Kleine Cafe aan de
haven' en 'De Vlieger').

Het lied 'Family Tree' raakt me zowel vanwege de melodie als de tekst. Om met de tekst te beginnen; we hebben 3 dochters en 8 kleinkinderen. Gelukkig allemaal gezond en daarmee rijk gezegend, maar je weet dat op een bepaald moment er zich een dag aandient dat alles anders wordt. Onze ouders, onze opa's en oma's zijn al overleden. Ook een aantal goede persoonlijke vrienden verloren; een ander 'familiesoort', maar net zo goed een groot verlies. Dat ook ik op enig moment afscheid moet nemen van die me hoogst dierbaar zijn, maakt me soms nu al melancholisch en soort van verdrietig. Bij verlies brengt het geloof in een opgaan in een leven/ energie hierna troost, maar ook het besef van de voortgang van generatie op generatie, herinneringen etc. Daar geeft dit lied op mooie wijze uiting aan. De Melodie heeft 'cadans' en klinkt harmonisch

*'And when we say goodbye
To one of our own
We may be lonely
But we're not alone
Though the leaves will fall
And the tears will flow
May it always comfort us to know
The family tree will always grow
It's stronger than the wind can blow
The family tree will always grow'*

Heeft iets zoetsappigs, maar past wel bij het melancholische aspect dat het oproept.
Daarmee ondersteunt ze ook de boodschap van de tekst.

Henk Wim Potappel

Mijn favoriete lied is absoluut 'Grace' daar hoef ik niet over na te denken. Het verhaal erachter is bijna tranen trekkend. In 1912 is er een clubje Ierse opstandelingen opgepakt door de Engelsen. Die zijn allemaal gefusilleerd, op 1 na. Die wilde zo graag zijn verloofde nog zien en met haar trouwen. De Engelsen hebben toen in de kathedraal van de gevangenis een priester laten komen. Hij heeft die Ierse opstandeling en zijn liefde getrouwd. Ze kregen 15 minuten met elkaar en toe kreeg ook hij een kogel door zijn kop. Daar gaat dat lied over. Dan zegt hij: 'Ik heb de trouwring om en ik voel me heel gelukkig;', maar 15 minuten later was hij dood. Zij is als maagd het huwelijk in gestapt en als maagd het leven uit gegaan. Ze is heel oud geworden, ruim 90 jaar en ze woonde in Dublin of was het Belfast? Het is een mooi lied, een beetje traag en je krijgt de tranen ervan in je ogen. Voor mij zit er veel emotie in.

Ik ben nog niet zo heel lang lid van Doetmaes. Ik heb wel heel erg mijn best gedaan om erbij te komen. Ik had in het begin niet helemaal de juiste ingang. Dirk Martens heeft me uiteindelijk meegenomen. Ik heb het er prima naar mijn zin. Het is zo'n leuke club. Het is een club die om elkaar geeft, bijvoorbeeld als er iemand ziek is. Laatst was er iemand overleden. Hij had als afscheid een expositie over zijn leven. Dan gaat een groot deel van het koor daarheen en zingt voor de weduwe. Bij lief en leed zorgen we voor elkaar. We hebben lol en drinken bier, ja dat is het gewoon. Een goeie sfeer. Ik kom altijd lopend en ik ga fluitend terug. En ik zing op de terugweg altijd het laatste liedje, want dat blijft in je kop zitten. Ik heb het er heel, heel erg naar mijn zin.

Muziek betekent veel voor mij; het is een kracht die mijn ziel raakt en emoties oproept. Twee van Doertmaes' liederen zijn sprekend voor mij: Song for Ireland en The Old Triangle. Het waarom schuilt in de artistieke kracht in de uitvoering van Doertmaes. De warmte en de pracht van beide inleidingen zijn oog-en oorstrelend. Hetty en Anton bedrijven muzikale liefde met een geweldige intensiteit In Song for Ireland, gevolgd door een jubelend koor dat bevestigt wat door Hetty en Anton is ingeleid. Het lied leidt tot emotie bij zowel koor als luisteraars, soms heftig. Hoe mooi kan het zijn?!

Piet, als voorganger in The Old Triangle, met een k(pr)achtige stem gezongen, elke snaar rakend van zijn collega zangers. Hij brengt het koor, a capella zingend, tot grote hoogte.

Dit zijn liederen die op elk moment een stuk bezinning bieden, soms ook troost. Ze gaan over kernwaarden van het leven, vrijheid, veiligheid, familie en schoonheid. Elke keer weer word ik geraakt door wat deze liederen met mij doen.

Ik ben een trots lid van Doertmaes, gedragen door een buitengewoon tweetal, Hetty en Anton.

Michiel de Jong

Ik heb geen favoriet nummer. Wanneer je voor het eerst komt, ben je niet nieuw, maar gelijk 1 van 't koor. Hoe of wat je ook bent, er is altijd respect voor eenieder, ook al doe je soms gek (moet kunnen). Iedereen gaat met iedereen om, problemen worden regelmatig gedeeld. Fijn stel mensen dus met een goeie en fijne, door eenieder gerespecteerde dirigente.

Rene Broerse

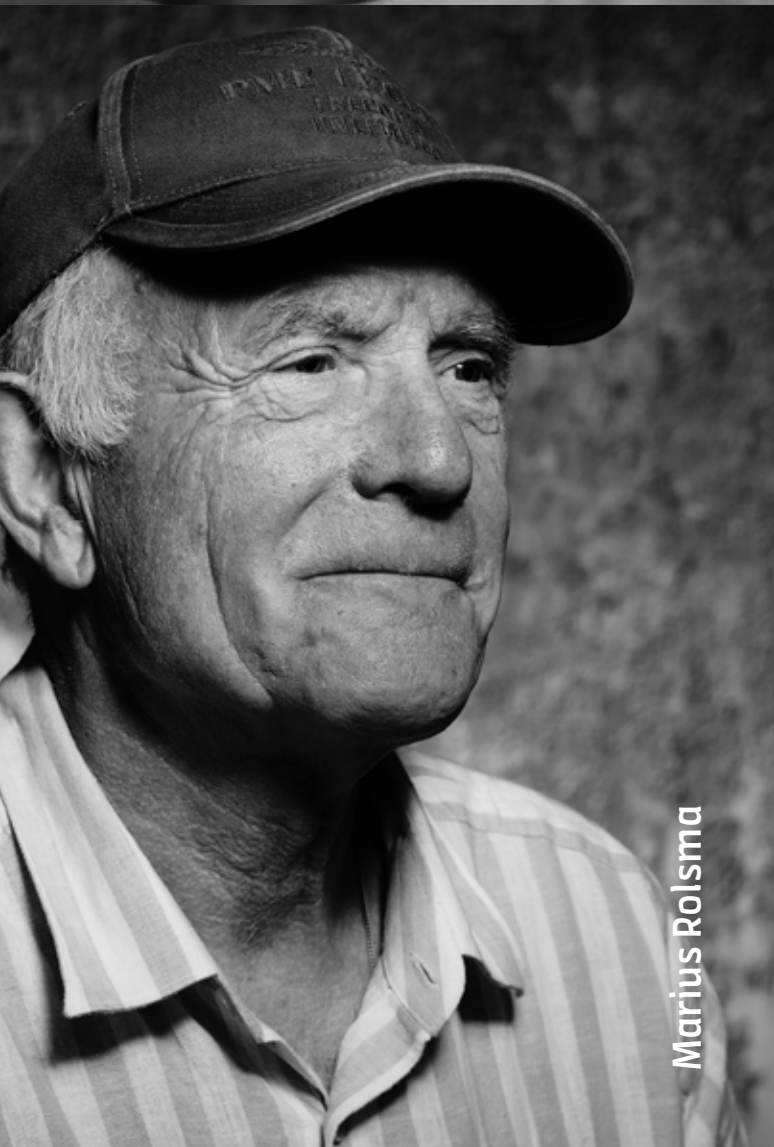

Julian Pischkur

Mijn favoriete nummer 'Loch Lomond' (The Ramparts). Van oorsprong is Loch Lomond een Schots nummer. Later heeft Tommy Makem er ook een Ierse versie van gemaakt: 'Red is the Rose'. De melodie is hetzelfde gebleven, alleen de tekst is aangepast. Mijn voorkeur gaat uit naar de Schotse versie en dan met name die van The Ramparts.

Het lied gaat over twee Schotse soldaten die gevangen zijn genomen in het buitenland. De ene soldaat zal worden vrijgelaten. De andere soldaat zal worden geëxecuteerd. Volgens een Schotse legende zal iemand, wanneer diegene buiten Schotland sterft, de 'low road' terug naar Schotland nemen. Zoals ook in het lied wordt gezongen.

Ik vind het een prachtig nummer. Zowel de melodie als de tekst klopt. En het raakt je als je de achtergrond van het nummer weet. Je ziet de soldaten al door het ruige, heuvelachtige landschap lopen, waarbij de regen op hen neer komt en ze elkaar een hart onder de riem proberen te steken. De soldaat die de 'low road' zal nemen, weet wat hem te wachten staat en weet dat dit zijn laatste wandeling zal zijn. Vooral het stukje 'me and my true love will never meet again' doet je dan ook een klein traantje wegpinken. Hoewel dit nummer niet vaak op het programma staat, luister (en zing) ik het graag wanneer ik in de auto zit.

Marius Rolsma

Mijn lievelingsnummer is 'Grace'. Een verzetslied met een zeer persoonlijke noot. Hij of zij moet zijn of haar verzet bekopen met de dood en daardoor komt er ook een einde aan hun liefde.

Als verzetsman was hij (mijn vader) betrokken bij de distributie van 'Het Parool'. Mijn moeder nam ook deel aan het verzet, zij was koerier. De prijs voor dat verzet was, voor mijn vader, een 'rondreis' langs Duitse gevangenis (Oranjestad Scheveningen, Scholtenshuis Groningen) en concentratiekampen (Amersfoort, Neuengamme) in de tweede wereldoorlog. Mijn ouders, beiden arbeiderskinderen, waren voor de oorlog lid van de SDAP en AJC. Na de oorlog werden ze lid van de PVDA de opvolger van de SDAP.

Mijn moeder bleef actief op politiek gebied, mijn vader hield het wat dat betreft een beetje voor gezien. Door mijn moeder werd ik ertoe aangezet om ook maatschappelijk/politiek actief te zijn. Ze had (tijdelijk) succes. Ik werd lid van de PSP en van een vredesgroep. Wereldwinkel mede opgericht, brieven schrijven voor Amnesty. Al na een paar jaar het hoofd in de moede schoot gelegd. Ik heb het wel tot salonsocialist gebracht met verbale steun aan verzet. Ook het Ierse verzet voor zover niet nationalistisch en/of religieus en kritisch ten aanzien van de gebruikte methodes.

Peter Versteeg

Wat is Doetmaes?

Dat zijn bijna 50, knettergekke leden. Ze hebben allemaal hun eigen mening. De een is nog eigenwijzer dan de ander. Ze komen uit alle lagen van de bevolking en dat is het leuke ervan. Ze krijgen het dan toch voor elkaar, om die 50+ leden bij elkaar te houden in dit mannenkoor. Dat terwijl alle koren schreeuwen om mannelijke leden. Maar ja, die zitten allemaal bij Doetmaes. Misschien dat er wat te verhuuren zijn?

En laten we vooral Hetty niet vergeten. Ik ben bang dat als Hetty ermee zou stoppen, dat Doetmaes gauw weg is. Ik denk niet dat elke dirigent dit zou pikken. Het is onvoorstelbaar. Het is net een damesclub, ze kletsen aan een stuk door en af en toe wordt er wat gezongen, haha.

15 jaar geleden zat ik bij de brandweer en die oefenden op dinsdagavond. Doetmaes oefende ook op dinsdagavond. Dus ik was al veel eerder gevraagd, eigenlijk al in het begin, maar ik kon gewoon dinsdagavond niet. Dus toen ik van de brandweer weg was, had ik meer tijd. Via Tjebbe kwam toen, geloof ik, de uitnodiging. Toen ben ik voor het eerst bij 'Woldine' binnen geweest. Dat ging als volgt: 'Ha hallo ik ben Willem. Ja, hoi dat is goed. Ga maar zitten. Ja maar, waar moet ik dan gaan zitten? Nou zie maar!'.

Ik ben gewoon maar naast iemand gaan zitten. Ik kreeg de tekst en ik moest maar zien dat ik meedeed. Tijdens het zingen kwamen ineens de vakantiefoto's van iedereen voorbij. En tussendoor ging iemand bier halen. Op een bepaald moment ben ik naast Piet gaan zitten. Hij heeft mij ècht geleerd wat ik moest doen. Hij zei: 'Kom maar even naast mij zitten'. En dat is eigenlijk nog steeds mijn plek, bij de bassen.

Ik denk dat het merendeel 'The Fields of Athenry' heeft uitgezocht. Ik wilde dat niet doen, terwijl ik het wel een mooi nummer vind. Het nummer wat ik het allermooist vind, is 'Sound of Ireland' (Song of Ireland). Een oude buurvrouw van ons, jaren geleden, had een zoon die getrouwd was met een Ierse. Zij heette Patricia. We hebben elkaar ontmoet, maar zij had kanker. Ik heb haar verteld dat ik bij Doetmaes zat. Zij is uiteindelijk overleden. Op de uitvaart, in Amsterdam geloof ik, was er een video van haar, waarin ze iedereen toesprak. Na die video was doodstil. Toen stond er een Ierse mevrouw op, en zij begon alleen de 'Sound of Ireland' te zingen.

Ik zat toen nog niet zo heel lang bij Doetmaes en we hadden dit lied net helemaal in gestudeerd. Ik kende hem nog niet voldoende om mee te zingen. Het was heel bijzonder, de zaal was helemaal vol en die vrouw die zo alleen stond te zingen, was heel ontroerend. Dat is mij altijd bijgebleven. Grappige was, ik weet nog steeds niet of het doorgestoken kaart was, maar ik kreeg toen ik recent in het ziekenhuis lag een video van de mannen. Op de jaarlijkse Doetmaes barbecue hadden ze een video opgenomen en toen zongen ze ook Song of Ireland.

'Fields of Athenry' is een soort van tweede volkslied. De laatste keer dat we met een heel stel in Galway waren, zaten we buiten en binnen in de pub werd muziek gemaakt. We zijn toen naar binnen gegaan en hebben 'The Fields of Athenry' gezongen. Daar zaten twee van die oude mannetjes. Bij een van de twee liepen de tranen over zijn wangen. Na afloop kwam hij naar me toe, pakte mijn hand en zei: 'Thank you, thank you, very much'.

Wim van Vemde

Leo Vooijs

Een van mijn vele favoriete nummers is 'The parting glass'. Het glas dat je heft als je afscheid neemt van iemand. In mijn geval is dat mijn vrouw, wandelmaatje, mijn techneut, mijn alles. Ze heeft zoveel voor mij betekend en heeft mij mooie herinneringen gegeven. In het laatste jaar hebben wij ook het glas geheven en getoost op het leven. Maar ook de mannen aan het front, nu in Oekraïne maar ook in het verleden de eerste wereldoorlog waar de mannen afgelost werden. De een komt en de ander die gaat en dan hef je het afscheidsglas...

Het mooie van Doetmaes is, dat wij een club zijn van min of meer soort gelijke mannen. Authentiek, belangstellend en sociaal. Helaas moet wij ook in ons cluppie regelmatig afscheid nemen van iemand. We worden ten slotte allemaal ouder en dan ben een keer aan de beurt. Gelukkig is er een warme band en hebben we steun aan elkaar. We voelen allemaal de warme gezelligheid. Nee, we zijn voorlopig nog niet klaar met elkaar.

Mijn favoriete lied is, zonder al te veel twijfel, (The Bonnie Banks o') 'Loch Lomond'. Ik vind het sowieso al veel langer dan ik bij Doetmaes zing (vijftien jaar inmiddels? Geen idee hoe lang ik al lid ben) een mooi nummer. Met al die diepe mannenstemmen vind ik het echt een feest om te horen en ook heerlijk om te zingen.

Het is ook het enige liedje dat ik al kon meezingen op mijn eerste oefenavond lang geleden. Het is natuurlijk geen Iers lied, maar de combinatie van de droevige tekst, de samenzang en het bezingen van de schoonheid van Schotland, met name het gebied rondom Loch Lomond, maakt me toch altijd blij om het te zingen.

Loch Lomond en de locatie van The Battle of Culloden, waar de spreker in het lied waarschijnlijk aan heeft deelgenomen, staan allebei op mijn verlanglijstje van plaatsen om nog eens te bezoeken. Ideetje voor een Doetmaes uitje?

Nathan Muusz

Ronnie Nijhof

'The Fields of Athenry' - 'Song for Ireland'

Beiden liedjes die heel diep zitten. Als we die zingen dan komt het heel diep binnen. Ook voor de mensen die luisteren. We zien mensen wel een traantje wegpinken. Het gaat niet om een herinnering die ik erbij heb, het gaat echt om het nummer. Ik ben niet van het eerste uur bij Doetmaes. Ik zit volgens mij er 10 of 12 jaar bij Doetmaes. Ik vind het ook wel heel mooi dat er nu jongeren bij komen. Er gaan mensen af (we hebben al op veel begrafenis gezongen) en nu komen er ook weer nieuwe mensen bij. Als je bij Doetmaes komt hoor je er bij, het is net als bij een motorclub.

Road Cob

Wat er zo mooi is aan Doetmaes? Voor mij is dat vooral de kameraadschap en verbondenheid tussen al die verschillende mensen. Je kunt er heerlijk jezelf zijn. Omdat die vele tientallen mannen allemáál (en voor het merendeel oorverdovend) zichzelf zijn, ontstaat er een ietwat chaotisch geheel. Zelf floreer ik uitstekend binnen enige chaos, vooral omdat er, hoewel dat mogelijk niet zo lijkt, wel degelijk toch ook regels – geschreven en ongeschreven – zijn. Die regels kun je dan weer lekker bediscussiëren, net als de wereldproblematiek, die tussen twee glazen bier simpel wordt opgelost.

Ik heb niet overdreven veel met Ierse muziek, maar als erkend melancholicus krijg ik regelmatig tranen in de ogen als Hetty 'Song for Ireland' inzet of als het koor vol passie 'The Fields of Athenry' ten gehore brengt. 'The Town I Loved So Well', 'Loch Lomond' en 'Rare Oul' Times' zijn eveneens favorieten, waarvan de melodie op de vreemdste momenten ineens naar boven kan komen.

Het voor mij mooiste moment met Doetmaes kent een aanloop met alle ingrediënten die deze groep zo bijzonder maken. Deze dag is al vaker beschreven. Ik herhaal hier de tekst zoals we dat eerder in de krant lieten optekenen: Het was in de County of Cork, om precies te zijn in het idyllische Killeagh. We schrijven medio mei 2009, maar voor de rest valt deze dag maar moeilijk onder woorden te vatten. Het was raar en puur tegelijk, kortom: het paste perfect bij Doetmaes. De dag begon in mineur. Het koor ging al vroeg op weg voor een busrit, waarbij het mannengezelschap de Ring of Kerry zou volgen. Vanwege het druilerige weer viel er bar weinig te zien en bovendien onthield de organisatie de dorstige Doetmaesmannen van alcoholische versnaperingen. Waarom dat was, werd later duidelijk. Die maatregel viel niet bij iedereen (óf was het 'bij iedereen niet?') even goed. Na een busrit van een uurtje of tien waarbij zeer tactvol bestuurlijk optreden ernstig handgemeen maar net had weten te voorkomen, stapte een horde bezwete, stinkende en chagrijnige Epenaren, die in niets deden denken aan een ordentelijk koor, uit bij het dorps huis van Killeagh. Daar zou toch wel wat te drinken zijn?

Wie Doetmaes kent, weet dat een stemming beneden het vriespunt twee kanten kan opgaan: de goede of de verkeerde. Dirigent Hetty Vrinds weet dat eveneens en als geen ander. Zij was dus minstens zo nerveus als 'haar mannen', die toch wat ongemakkelijk werden van al die sjiek geklede lieden. In het dorps huis was namelijk een cultureel festival aan de gang met operettekoren, strijkkwartetten en andere geschoolde musici en zangers. Doetmaes was te verbouwereerd om te protesteren. Gelukkig was er champagne en smaakten de toastjes prima. Maar die strijkorkestjes in driedelig kostuum maakten toch wat zenuwachtig. Net toen een deel van het gezelschap had bedacht om het dorps huis te verruilen voor de plaatselijke kroeg, volgde de aankondiging van 'The Dutch choir Doetmaes'.

Nog steeds gespannen betraden de mannen en Hetty het podium. De verrassing bij het publiek was compleet toen de Epenaren inzetten met 'The Fields of Athenry', een van de bekendste Ierse protestliederen. Er ging een geroezemoes door de zaal en snel daarna weerklonk een klaterend applaus. De stoere Epenaren raakten daardoor zeer geïnspireerd en zelfs geëmotioneerd toen ze zagen dat bij verschillende Ierse toehoorders de tranen over de wangen liepen. Ook schrijver dezes krijgt weer kippenvel als hij terugdenkt aan dit memorabele optreden, dat alsmáar mooier werd toen 'The Fields of Athenry' werd gevolgd door 'Song for Ireland' en een lange set van allerlei andere Ierse liederen. Dat had niemand onder het Ierse publiek verwacht.

De organisatie was zó enthousiast over het optreden, dat Doetmaes later het verzoek kreeg de avond af te sluiten. Aan dit verzoek voldeed het koor graag. 'Wij zijn de beroerdste niet', spraken dezelfde lieden die een uurtje daarvoor nog op oorlogspad waren. Na deze tweede set liederen viel het koor een staande ovatie ten deel. Veel van de bezoekers én natuurlijk heel Doetmaes togen in een roes naar een plaatselijk café, waar het gezang tot in de kleine uurtjes doorging. Het was een wonderlijk gezelschap van sjiek en... wat minder sjiek. De verbroedering was compleet'.

Dat er nog vele mooie Doetmaes-momenten moge volgen

Ton Brands

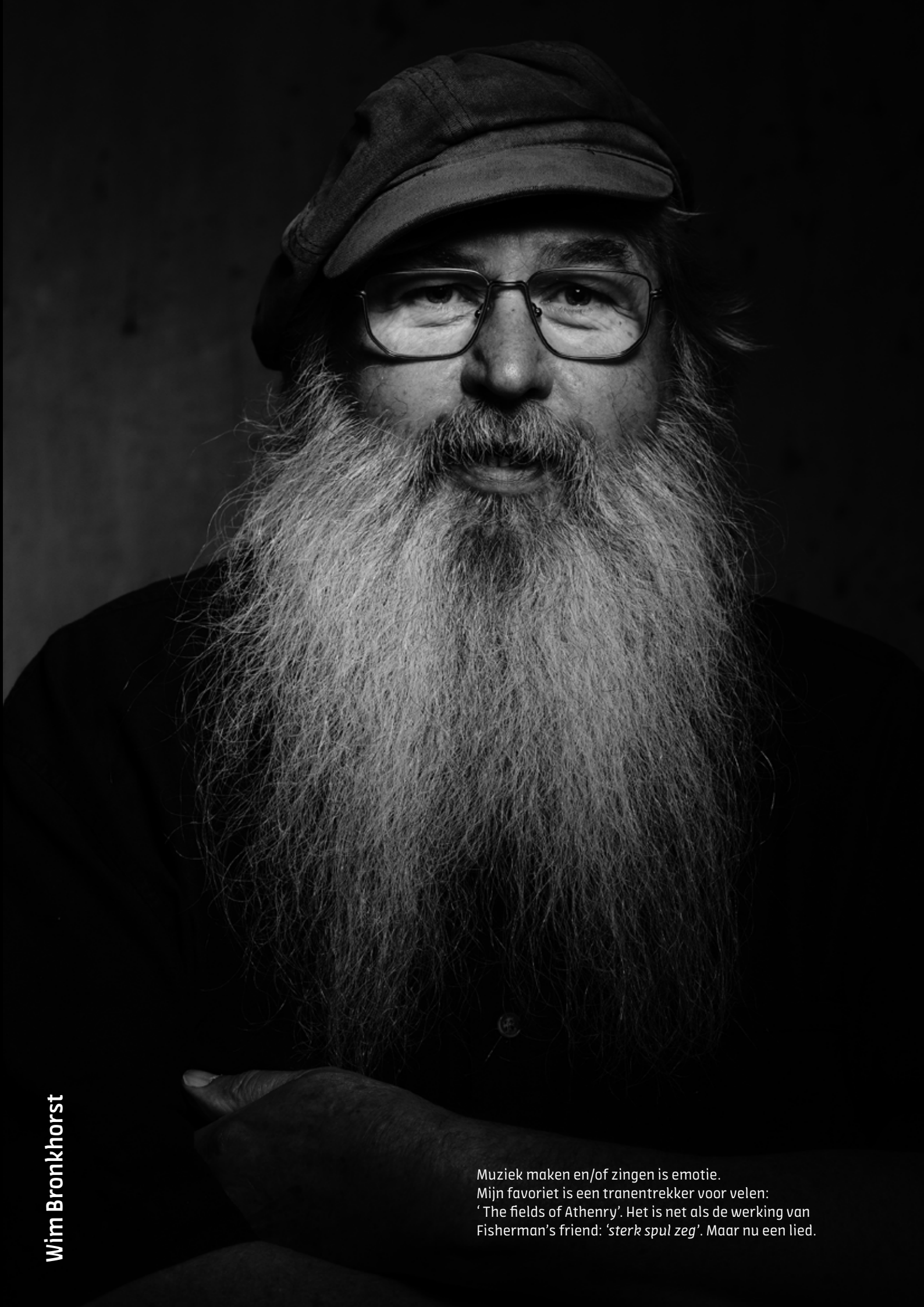
Eamon Kelly

Ik zit nu ongeveer 2 jaar bij Doetmaes. Doetmaes is voor mij een club mannen die Ierse liederen zingen en ongecompliceerd, onbevooroordeeld en met lol broederlijk met elkaar omgaan.

'Breas of Lochiel' is het lied wat ik het mooist vind. Als we dit zingen, vooral als het meerstemmig gezongen wordt. Het is ook een lied wat ik graag onder de douche zing. Het is een lied waar ik mij door een Glenn zie lopen met m'n hond en hoog boven ons de majestueuze Eagle zie vliegen.

Wim Bronkhorst

Muziek maken en/of zingen is emotie.
Mijn favoriet is een tranentrekker voor velen:
'The fields of Athenry'. Het is net als de werking van
Fisherman's friend: 'sterk spul zeg'. Maar nu een lied.

Meer dan een koor

Doetmaes is veel meer dan een koor. Als koor heeft Doetmaes een rijke geschiedenis van spontane zangavonden in binnen- en buitenland, indrukwekkende optredens in Ierland, zeiltochten, BBQ's, ski-trips en mountainbike trips. Naast alle activiteiten is en vooral een groep mannen die samen zingen, en een plek waar iedereen zich thuis voelt. Doetmaes is sterk verankerd in het dorp Epe. De leden vinden we onder andere terug in de middenstand, in het verenigingsleven en in de plaatselijke 'pubs'.

Voor de leden betekent het koor verbondenheid, vriendschap, plezier, een plek waar je jezelf kunt zijn en waar mensen voor elkaar klaarstaan, ook in mindere tijden.

Het repertoire, met liedjes zoals 'Song for Ireland' en 'The Fields of Athenry', vertelt verhalen over liefde, verlies, strijd, hoop en drank. Deze prachtige traditionals roepen emoties op bij de koorleden en het publiek. In dit magazine vertellen de mannen over hun persoonlijke connectie met hun favoriete lied en met het koor.

Doetmaes blijkt niet zomaar een hobby. Het is 'a way of life'! Samen zingen, veel lachen, af en toe een traan, een klap op de schouder, een opbeurend woord, een foute grap, een goede grap of een klinkend glas maken dit koor bijzonder. Het is een plek waar muziek, vriendschap en 'naoberschap' samenkomen, en dat voelen de leden en hun publiek.

